

vandt sin gamle Fortrolighed, og klappede ham paa Armen. „Vi har jo holdt saa meget af Dem lige fra den allerførste Gang, vi saa' Dem . . . det er da vist og sandt, at vi har. Men gaa De nu ud med Anders og se Dem lidt om. Det er jo ikke store Sager, vi har at vise frem; for det er jo endda en fattig Bondegaard, De er kommen til. Men det vidste De vel nok i Forvejen, tænker jeg.“

„Jeg vidste i hvert Fald, at jeg ikke søgte den Slags Rigdom, om hvilken I herude paa Landet har det smukke Ord: Møl æder den, Skam begræder den“, svarede Emanuel smilende. Derpaa vendte han sig mod Hansine og tilføjede: „Skal ikke ogsaa du ud og se dig lidt om i Stalden?“

Hun forstod ikke Vinket, blev rød og sagde — med et Blik paa Moderen — at hun vistnok skulde hjælpe til i Køkkenet.

„Ja, ja! Paa Gensyn da!“ sagde han og sendte hende et Nik.

XIII.

Anders Jørgen og Emanuel gik først ud i Hestestalden, der laa i en nybygget Længe lige over for det bedagede Vaaningshus. Her stod to